

## Arrest

nr. 286 117 van 14 maart 2023  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS  
Colburnlei 22  
2400 MOL

tegen:

de stad TURNHOUT, vertegenwoordigd door de burgemeester.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 29 september 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Turnhout van 31 augustus 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor verzoekster en van advocaat B. BACKX, die verschijnt voor verweerder.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 mei 2022 diende verzoekster bij de diensten van de gemeente Turnhout een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van haar Franse nicht. Verzoekster werd in het bezit gesteld van een bijlage 19ter.

Op 31 augustus 2022 nam de gemachtigde van de burgemeester de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52, §3 gelezen in combinatie met artikel 58, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van*

vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17-05-2022 werd ingediend door;

Naam: v. d. K.

Voorna(a)m(en); M. Y. M.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum [...]1987

Geboorteplaats P. (Suriname)

Identificatienummer in het Rijksregister [...]

Verblijvende te S. [huisnummer] ,2300 Turnhout

om de volgende reden geweigerd:

☐ De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie.

☐ De betrokkene voldoet met aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie'

X De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie; hoeft geen geldig paspoort met geldig inreisvisum overeenkomstig artikel 40bis §4 van de vreemdelingenwet voorgelegd [...]"

## 2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 47 en artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit.

Ze licht het middel toe als volgt:

"Art. 40bis, §4 Vw. stelt:

"§4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. (...) "

"Art. 41 Vw. stelt:

(...)

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst X - Pagina 3 van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum. Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen. Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. § 3. De houder van een identiteitskaart of van een paspoort afgegeven door de Belgische overheden, wordt zonder formaliteit tot het grondgebied van het Rijk toegelaten, zelfs wanneer zijn nationaliteit wordt betwist of wanneer dit document vervallen is. § 4. Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum

overeenkomstig de voormelde Verordening (EG) nr. 539/2001, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies; ”

De Gemachtigde van de burgemeester van de stad Turnhout is van oordeel dat uit artikel 40bis §4 Vw. dat verwijst naar artikel 41 Vw., zou volgen dat een familielid van een Unieburger in het bezit moet zijn van een geldig visum om een verblijfsaanvraag te kunnen doen;

Deze visie is evenwel niet correct;

Voormeld artikel van de Vreemdelingenwet dient immers samen te worden gelezen met artikel 47Vb. en met artikel 41 § 4 Vw. hetgeen stelt als volgt:

“Ar/. 47. § 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten: 1 ° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of 2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of 3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of 4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene. Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage IOquater. Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

Het niet voldoen aan de visumplicht kan derhalve geen reden vormen om de binnenkomst of het verblijf te weigeren, nu zelfs het voorleggen van een vervallen paspoort volstaat;

Evenmin kan de sanctie bestaan uit de weigering van verblijf, nu uit artikel 41 § 4 Vw: § 4 als volgt blijkt: “Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde [Verordening (EU) 2018/1806/1, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.j”

Enkel een geldboete kan als sanctie worden opgelegd; Het voorleggen van een geldig inreisvisum is enkel vereist inzake het recht op binnenkomst en niet indien er een aanvraag wordt ingediend, zoals in casu tot het bekomen van een gezinshereniging als ander familielid;

Uit de samenlezing van de voormelde bepalingen en meer bepaald de artikel 52 en 47 van het Vreemdelingenbesluit dient te worden vastgesteld dat bij het ontbreken van een geldig paspoort voorzien van een geldig inreisvisum het ook kan gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet; Wat onder deze andere documenten kan worden verstaan, wordt verduidelijkt in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit, onder andere wordt hierin een al dan niet geldig paspoort vermeld, wat verzoekster heeft voorgelegd;

Verzoekster legde bij haar aanvraag inderdaad een geldig paspoort voor afgegeven te Suriname, geldig van 21 december 2018 tot 21 december 2023; In dit paspoort werd tevens een inreisvisum verleend voor 90 dagen vanaf 16 juli 2019 tot 16 juli 2022;

Ook in het BRAX-arrest oordeelde het Hof van Justitie dat België geen verblijfsvergunning kan weigeren aan een derdelander die zijn identiteit en verwantschap met de Unieburger bewijst, enkel en alleen omdat hij géén geldige binnenkomst documenten heeft; (HvJ 25 juli 2002, C- 459/99);

Verzoekster heeft dan ook wel degelijk voldaan aan de voorwaarden van artikel 40 §4 en 41, §2 van de Vreemdelingenwet; Dat ook alzo wordt bevestigd bij arrest van de RVV dd. 12 juni 2020, gekend onder nummer 236 793”

In het eerste middel citeert verzoekster artikel 40bis, § 4, artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47, § 1 van het Vreemdelingenbesluit. Uit deze bepalingen leidt verzoekster af dat het niet voldoen van de visumplicht geen reden vormt voor het weigeren van binnenkomst of voor het weigeren van verblijf, aangezien zelfs het voorleggen van een vervallen paspoort volstaat. Verder stipt verzoekster aan dat de sanctie van het niet voldoen aan het voorleggen van een geldig visum niet kan zijn dat het verblijf wordt geweigerd. Enkel een geldboete kan volgens verzoekster als sanctie worden opgelegd. Volgens verzoekster is enkel het voorleggen van een geldig inreisvisum vereist voor de binnenkomst, maar niet voor het indienen van een aanvraag om verblijf als ander familielid.

Verder stelt verzoekster dat uit de samenlezing van de artikelen 52 en 47 van het Vreemdelingenbesluit blijkt dat bij het ontbreken van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum het ook kan gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat een verzoeker het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Wat die andere documenten kunnen zijn, wordt verduidelijkt in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit en hieruit blijkt dat een al dan niet geldig paspoort kan volstaan. Bij de aanvraag legde verzoekster een geldig paspoort met geldig visum voor. Het visum is verstrekt op 16 juli 2022. Tot slot verwijst verzoekster naar het arrest BRAX van het Hof van Justitie van 25 juli 2002 (C-459/99) waaruit eveneens blijkt dat België geen verblijfsvergunning kan weigeren aan een derdelander die zijn identiteit en verwantschap met een Unieburger bewijst, enkel en alleen omdat hij geen geldig binnenkomstdocument heeft. Verzoekster heeft bijgevolg wel voldaan aan de vereisten van artikel 40, § 4 en artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet. Ze verwijst daarbij ook naar een arrest van de Raad.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

Ze licht het middel toe als volgt:

*“Verzoekster diende haar aanvraag in op 17 mei 2022 en werd in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, met verzoek ten laatste op 17 augustus 2022 bijkomende documenten voor te leggen;*

*Artikel 52 § 3 van het Vreemdelingenbesluit voorziet dat het gemeentebestuur de aanvraag weigert indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste documenten heeft overgemaakt; Indien wel alle vereiste documenten zijn overgemaakt, voorziet artikel 52 § 4 van het Vreemdelingenbesluit dat het gemeentebestuur de aanvraag overmaakt aan de gemachtigde van de minister;*

*Uit het eerste middel is gebleken dat verzoekster alle vereiste documenten heeft overgemaakt, inzoverre dat stad Turnhout het dossier dan ook diende over te maken aan de Gemachtigde van de Minister, hetgeen zij heeft nagelaten;*

*Het komt alsdan toe aan de Gemachtigde van de Minister, Dienst Vreemdelingenzaken, om een beslissing te nemen. De bestreden beslissing is dan ook niet getroffen door de bevoegde overheid. Het tweede middel is gegrond.”*

In het tweede middel wijst verzoekster erop dat artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit voorziet dat de gemeente de aanvraag weigert indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste documenten heeft overgemaakt. Indien dat wel het geval is, moet de zaak worden overgemaakt aan de gemachtigde van de minister. Nu verzoekster ervan overtuigd is dat wel alle documenten werden overgemaakt, had de beslissing moeten genomen worden door de gemachtigde van de minister en werd de beslissing volgens verzoekster niet genomen door de bevoegde overheid.

Uit de voorliggende stukken blijkt dat de verzoekster op 17 mei 2022 bij de diensten van de stad Turnhout een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van haar nicht die ongeveer even oud is en die de Franse nationaliteit heeft (cf. artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet). De verzoekster werd op 17 mei 2022 in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, waarin onder meer het volgende wordt vermeld:

*“De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 16-08-2022, de volgende documenten over te leggen:*

*[...] Geldig paspoort met geldig inreisvisum, [...]”.*

De thans bestreden beslissing weigert aan de verzoekster het recht op verblijf van meer dan drie maanden om reden dat zij geen geldig inreisvisum heeft voorgelegd.

In de bestreden akte wordt uitdrukkelijk gesteld dat deze beslissing wordt genomen in uitvoering van artikel 52, § 3 inuncto artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit, terwijl met betrekking tot de verplichting om een geldig inreisvisum voor te leggen wordt verwezen naar artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist niet dat zij geen geldig inreisvisum heeft voorgelegd, doch zij argumenteert dat deze vereiste niet kan omdat artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet moet gelezen worden samen met artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit en met artikel 41, § 4 van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoekster diende zij derhalve bij haar aanvraag geen geldig inreisvisum voor te leggen. Verzoekster beroept zich hierbij op een schending van de artikelen 40bis, § 4 en 47 van de Vreemdelingenwet en van artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.  
(...)”*

Op het ogenblik dat artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bij artikel 20 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd, werd bij artikel 22 van voornoemde wet van 25 april 2007 eveneens artikel 41 van de Vreemdelingenwet gewijzigd als volgt:

*“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op overlegging van een identiteitskaart of van een geldig nationaal paspoort of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.*

*De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht.*

*De houder van een document dat door de Belgische overheden werd afgegeven en dat de binnenkomst en het verblijf in een Lid-Staat der Gemeenschappen heeft toegelaten, zal zonder meer tot het Belgisch grondgebied toegelaten worden, zelfs wanneer zijn nationaliteit wordt betwist of wanneer dit document vervallen is.*

*Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een identiteitskaart of geldig nationaal paspoort of indien de familieleden van de burger van de Unie, die geen burger van de Unie zijn, niet beschikken over de in artikel 2 bedoelde documenten, kan er door de minister of zijn gemachtigde een administratieve geldboete van 200 euro geheven worden. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”*

De voorbereidende werkzaamheden (Parl.St. Kamer, doc nr. 51/2845/001) luiden als volgt wat betreft artikel 41 van de Vreemdelingenwet:

*“Dit artikel wijzigt artikel 41 van de vreemdelingenwet, dat het recht op binnenkomst reglementeert.*

*In vergelijking met het oude artikel 41 wordt toegevoegd dat de burgers van de Unie en hun familieleden eveneens recht op binnenkomst hebben indien zij niet de nodige binnenkomstdocumenten hebben, maar op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Dit is gebaseerd op artikel 5.4 van de richtlijn. De richtlijn herneemt hiermee het standpunt dat het Hof van Justitie heeft verwoord in zijn arrest van 25 juli 2002, het zogenaamde arrest-BRAX, en waaraan reeds was tegemoetgekomen door een omzendbrief van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 oktober 2002 (B.S. 29 oktober 2002). Bovendien wordt in uitvoering van artikel 5.2 in fine van de richtlijn voorzien dat de houders van een verblijfskaart als familielid (onderdaan van een derde land) van een burger van de Unie, vrijgesteld zijn van de visumplicht.*

*Het nieuwe vierde lid van artikel 41 voorziet de mogelijkheid om een administratieve boete op te leggen aan de burger van de Unie of zijn familielid die de vereiste documenten voor de binnenkomst niet overlegt, wetende dat het eerste en het tweede lid hem toestaan om zijn identiteit en/of zijn nationaliteit met andere middelen te bewijzen. Deze bepaling is in overeenstemming met het voornoemd BRAXarrest dat er aan herinnert (punt 77) dat het gemeenschapsrecht de Lid-Staten niet belet aan de nietnaleving van de*

*ationale voorschriften inzake het toezicht op vreemdelingen alle passende sanctiemaatregelen te verbinden die nodig zijn om de doeltreffendheid van deze bepalingen te verzekeren, op voorwaarde dat deze sancties evenredig zijn.*

*De vastgelegde boete lijkt in overeenstemming met deze vereisten: enerzijds gaat het om een sanctie die noodzakelijk is om te vermijden dat de betrokken personen zonder een paspoort of een identiteitskaart of, wat de familieleden die onderdanen zijn van een derde land betreft, zonder het vereiste visum, België binnenkomen.*

*Anderzijds is het bedrag van de boete evenredig met de last die het ontbreken van de vereiste documenten voor de Belgische autoriteiten vormt.*

*Het principe van de administratieve geldboete is tenslotte niet nieuw: het wordt reeds voorzien door artikel 74/4bis van de vreemdelingenwet.”*

Het is dan ook zonder meer duidelijk dat de “in artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet” bedoelde voorwaarde erin bestaat dat het betrokken derdelands familielid van een burger van de Unie:

- ofwel houder moet zijn van de documenten die krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet zijn vereist, waarbij de houder van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), evenwel vrijgesteld is van de visumplicht;
- ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen dat hij of zij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet vervangen door artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet. Bij wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 9 juli 2019) wordt artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet nogmaals gewijzigd, zodat deze bepaling – die ook door verzoekster wordt geciteerd - op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt luidt:

*“§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.*

*De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.*

*Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.*

*Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”*

Aldus moet worden aangenomen dat artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet voor derdelands familieleden van een burger van de Unie verwijst naar de gehele § 2 van huidig artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet betreft echter in wezen niets meer dan de verdere specificering, voor de voornoemde familieleden, van de voorwaarden met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, zoals bedoeld in artikel 2 van de Vreemdelingenwet. Zo voorziet het huidige artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet nog steeds dat het derdelands familielid van een burger van de Unie:

- ofwel een geldig paspoort dat desgevallend (met name indien het een onderdaan betreft van een derde land dat voorkomt op de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum zoals bepaald in de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad) voorzien is van een geldig inreisvisum moet voorleggen, waarbij opnieuw het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame

verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van de Burgerschapsrichtlijn het betrokken familielid vrijstelt van de visumverplichting;

- ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

De bepaling dat het familielid aan de buitengrenzen moet worden gefaciliteerd om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, houdt niet in dat dit familielid alsdan moet worden toegelaten tot het grondgebied zonder dat hij of zij de nodige documenten heeft verkregen. Ook in deze hypothese zal het betrokken familielid uiteindelijk wel degelijk in het bezit zijn van de vereiste grensoverschrijdende documenten. De voornoemde bepaling doet de documentaire voorwaarden, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto artikel 41, tweede lid (oud) dan wel 41, § 2 (nieuw) derhalve niet teniet. Er anders over oordelen zou immers de imperatieve bepaling van artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat het derdelands familielid *“de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde”* moet vervullen geheel zinledig maken aangezien alsdan geen enkele documentaire verplichting zou gelden.

Artikel 41, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder als volgt:

*“§ 4 Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”*

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster betoogt, blijkt uit deze bepaling geenszins dat de geldboete de enige sanctie is. Uit artikel 41, § 4 van de Vreemdelingenwet volgt enkel dat de minister/staatssecretaris of zijn gemachtigde een geldboete van 200 euro kan opleggen aan het familielid van de burger van de Unie die niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum en zulks ook al slaagt dit familielid er naderhand in *“binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”*, zoals bedoeld in artikel 40, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Artikel 41, § 4 van de Vreemdelingenwet voorziet in geen enkel opzicht dat een derdelands familielid die aan geen van de gestelde documentaire of alternatieve voorwaarden voldoet, enkel een boete kan krijgen en niet kan worden teruggedreven.

De mogelijkheid om een boete op te leggen staat bovendien los van de duidelijke en imperatieve bepaling van artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat het derdelands familielid van de burger van de Unie (zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet) enkel het recht heeft om deze Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, tweede lid (thans: artikel 41, § 2) van de Vreemdelingenwet bedoelde documentaire voorwaarde vervullen. De kwestieuze documentaire voorwaarde vindt zodoende in hoofdzaak haar wettelijke grondslag in artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De sanctie, zoals voorzien in artikel 41, § 4 van de Vreemdelingenwet, doet hieraan geen afbreuk.

Uit de stukken van het administratief dossier (bijlage 19ter, zie supra) blijkt dat de verzoekster drie maanden de tijd kreeg om een geldig inreisvisum voor te leggen. Er kan derhalve niet worden gesteld dat aan de verzoekster niet de mogelijkheid zou zijn geboden om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen, dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen.

Artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet voor het overige enkel nog in één alternatief, met name dat het familielid *“op andere wijze [laat] vaststellen of [...] bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”*. Dit alternatief is in casu echter niet aan de orde, nu verzoekster om een verblijfsrecht heeft verzocht in functie van haar Franse nicht, en zij in deze hoedanigheid niet over een uit de Burgerschapsrichtlijn afgeleid recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Om diezelfde reden kan verzoekster in casu niet dienstig verwijzen naar het arrest BRAX van het Hof van Justitie (HvJ 25 juli 2002, Brax, C-459/99), waarin het Hof van Justitie het volgende heeft verklaard:

*“1) Artikel 3 van richtlijn 68/360/EEG van de Raad van 15 oktober 1968 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van de werknemers der lidstaten en van hun familie binnen de Gemeenschap, artikel 3 van richtlijn 73/148/EEG van de Raad van 21 mei 1973 inzake de opheffing*

van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de lidstaten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verrichten van diensten, en verordening (EG) nr. 2317/95 van de Raad van 25 september 1995 ter bepaling van de derde staten waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen van de lidstaten in het bezit moeten zijn van een visum, dienen tegen de achtergrond van het evenredigheidsbeginsel aldus te worden uitgelegd, dat een lidstaat een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat en die zonder geldige identiteitskaart of geldig paspoort, of in voorkomend geval zonder visum, zijn grondgebied tracht binnen te komen, niet aan de grens mag terugwijzen wanneer deze echtgenoot het bewijs kan leveren van zijn identiteit en huwelijksband, en uit niets blijkt dat hij een gevaar is voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid in de zin van artikel 10 van richtlijn 68/360 en artikel 8 van richtlijn 73/148.

2) Artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 moeten aldus worden uitgelegd, dat een lidstaat op grond van deze bepalingen niet een verblijfsvergunning kan weigeren aan een onderdaan van een derde land die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, (...) op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen."

In het arrest BRAX kan het voorts het volgende worden gelezen:

*"De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat is, zoals het Hof herhaaldelijk heeft verklaard (zie met name arrest van 5 februari 1991, Roux, C-363/89, Jurispr. blz. I- 273, punt 12), niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt. Dit geldt ook voor de onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat en zijn verblijfsrecht rechtstreeks ontleent aan artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 4 van richtlijn 73/148, ongeacht of door de bevoegde instantie van een lidstaat een verblijfsvergunning is afgegeven.*

*De praktische voorschriften voor de afgifte van de verblijfsvergunning zijn vastgesteld bij richtlijn 68/360 voor werknemers en hun gezinsleden, en bij richtlijn 73/148 voor zelfstandigen en hun gezinsleden. Volgens artikel 4, lid 3, van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 kunnen de lidstaten de afgifte van de verblijfsvergunning afhankelijk stellen van de overlegging van het document waarmee de betrokkene hun grondgebied is binnengekomen (zie arrest Roux, reeds aangehaald, punten 14 en 15).*

*Verder zij eraan herinnerd, dat het gemeenschapsrecht de lidstaten niet belet aan de niet-naleving van de nationale voorschriften inzake het toezicht op vreemdelingen alle passende sanctiemaatregelen te verbinden die nodig zijn om de doeltreffendheid van deze bepalingen te verzekeren (arrest Royer, reeds aangehaald, punt 42), op voorwaarde dat deze sancties evenredig zijn (zie met name arrest van 3 juli 1980, Pieck, 157/79, Jurispr. blz. 2171, punt 19).*

*De weigering om een verblijfsvergunning af te geven, en a fortiori de verwijdering, die enkel zouden zijn ingegeven door het feit dat de betrokkene de wettelijke formaliteiten inzake het toezicht op vreemdelingen niet heeft vervuld, zouden evenwel afbreuk doen aan het wezen zelf van het rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht ontleende verblijfsrecht, en kennelijk niet in een juiste verhouding staan tot de zwaarte van de inbreuk (zie naar analogie met name arrest Royer, punt 40). Artikel 10 van richtlijn 68/360 en artikel 8 van richtlijn 73/148 sluiten weliswaar niet uit dat een lidstaat uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid van deze richtlijnen afwijkt, en volgens artikel 3, lid 1, van richtlijn 64/221 mogen de maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend berusten op het persoonlijke gedrag van de betrokkene, doch het niet-ervullen van de wettelijke formaliteiten betreffende de toegang, de verplaatsing en het verblijf van vreemdelingen, kan op zichzelf geen grond opleveren voor toepassing van de in artikel 3 van richtlijn 64/221 bedoelde maatregelen (arrest Royer, reeds aangehaald, punten 47 en 48).*

*Bijgevolg dient op de tweede prejudiciële vraag te worden geantwoord, dat artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 aldus dienen te worden uitgelegd, dat een lidstaat niet op grond van deze bepalingen een verblijfsvergunning kan weigeren aan een onderdaan van een derde land die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, en hem niet van het grondgebied kan verwijderen, op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen." (HvJ 25 juli 2002, Brax, C-459/99, ptn. 74-80). (de Raad onderlijnt)*



Het arrest BRAX heeft aldus betrekking op de echtgenoot van een burger van de Unie en het Hof van Justitie heeft het van decisief belang geacht dat deze echtgenoot zijn verblijfsrecht rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht ontleent.

Deze rechtspraak van het Hof van Justitie in het arrest BRAX werd vervolgens gecodificeerd in artikel 5, lid 2 en lid 4 van de Burgerschapsrichtlijn. Deze bepalingen luiden als volgt:

*“2. Familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, mogen slechts aan de inreisvisumplicht worden onderworpen overeenkomstig Verordening (EG) nr. 539/2001 of, in voorkomend geval, de nationale wetgeving. Voor de toepassing van deze richtlijn verleent een geldige verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 deze familieleden vrijstelling van de visumplicht. De lidstaten verlenen deze personen alle faciliteiten om de nodige visa te verkrijgen. Deze visa worden zo spoedig mogelijk via een versnelde procedure kosteloos afgegeven.*

3. (...)

*4. Wanneer de burger van de Unie of het familielid dat niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, niet over de vereiste reisdocumenten of, in voorkomend geval, de nodige visa beschikt, stelt de betrokken lidstaat deze persoon alvorens tot uitzetting over te gaan binnen redelijke grenzen in de gelegenheid de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.”*

Recent nog heeft het Hof van Justitie in het arrest Diallo bevestigd dat het vaste rechtspraak is van het Hof dat niet alle derdelanders aan de Burgerschapsrichtlijn rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat ontleenen, maar uitsluitend diegenen die in de zin van artikel 2, punt 2) van die richtlijn familieleden zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, Diallo, punt 53).

Verzoeksters situatie is echter niet deze van een derdelands familielid, zoals bedoeld in artikel 2, punt 2) van de Burgerschapsrichtlijn en dat op grond van deze status van ‘familielid van een burger van de Unie’ onder het toepassingsgebied valt van artikel 5, lid 2 en lid 4 van de Burgerschapsrichtlijn.

De thans bestreden beslissing betreft immers de weigering van verzoeksters aanvraag, op grond van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, voor een verblijfskaart van een ‘ander familielid van een burger van de Unie’. Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet betreft de omzetting van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, p. 20-21).

Artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt als volgt:

*“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:*

*a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;*

*b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.*

*Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”*

Artikel 3, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn, dat het toepassingsgebied van deze richtlijn vastlegt, luidt als volgt:

*“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”*

De Burgerschapsrichtlijn voorziet een persoonlijk en autonoom verblijfsrecht voor Unieburgers die zich in het kader van artikel 7, lid 1 begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten. De Burgerschapsrichtlijn voorziet verder uitsluitend dan in een inreis- en

verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een Unieburger in de zin van artikel 2, punt 2) van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, § 39 en HvJ 12 maart 2014, C-457/12, S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G., § 34).

Uit de voorliggende gegevens blijkt echter dat de verzoekster geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een in artikel 2, punt 2) van de Burgerschapsrichtlijn bedoeld familielid, doch dat zij om een verblijf heeft gevraagd als een 'ander familielid', zoals bedoeld in artikel 3, lid 2, onder a) van de Burgerschapsrichtlijn (in casu gaat het om een aanvraag met het oog op de gezinsherenging met verzoeksters Franse nicht).

Aan de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn kan voor derdelanders die een dergelijk ander – niet onder de definitie van artikel 2, punt 2) van de Burgerschapsrichtlijn vallend - familielid zijn van een Unieburger, geen verblijfsrecht worden ontleend. Voor hen dient het gastland, overeenkomstig artikel 3, lid 2 van dezelfde richtlijn, "overeenkomstig zijn nationaal recht" enkel de binnenkomst en verblijf te "vergemakkelijken".

Het Hof van Justitie heeft deze zienswijze uitdrukkelijk bevestigd in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C83/11):

*"Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid „ten laste” zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn.*

*Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.*

*Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van „familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”*

Het is dan ook duidelijk dat de in artikel 47/1 bedoelde "andere familieleden" van een burger van de Unie geen rechten (op binnenkomst dan wel op verblijf) ontleenen aan het Unierecht. Verzoekster kan zich in casu dan ook niet beroepen op de bepalingen van het gemeenschapsrecht, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie in het arrest BRAX.

Artikel 47 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"De Koning brengt de bepalingen van dit hoofdstuk in overeenstemming met de verordeningen die zijn vastgesteld ter uitvoering van de verdragen tot instelling van de Europese Gemeenschappen. Voor zover het gaat om aangelegenheden welke de Grondwet niet uitsluitend voor de wetgever reserveert, wijzigt de Koning diezelfde bepalingen om uitwerking te geven aan de richtlijnen vastgesteld ter uitvoering van diezelfde verdragen."*

Er valt niet in te zien, en de verzoekster doet ook geen enkele poging om aan te tonen, hoe de thans bestreden beslissing dit bevoegdheidsdelegerende wetsartikel kan schenden.

De verwijzing naar artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit is evenmin relevant. Artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt met name het volgende:

*"§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :*

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot terugdrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11.”

De bepalingen van artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit hebben aldus enkel betrekking op de toegang tot het grondgebied van familieleden van een burger van de Unie en de bevoegdheid van de met grenscontrole belaste overheden om dergelijke familieleden aan de grens tegen te houden en terug te drijven indien het familielid niet één van de genoemde documenten overmaakt. Deze bepalingen vinden geen toepassing in de voorliggende situatie. Verzoekster bevindt zich immers reeds op het Belgische grondgebied en zij dient van daaruit een aanvraag in voor een verblijfsrecht in functie van haar Franse nicht. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij zich steunt op artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit.

Het Vreemdelingenbesluit bevat immers afzonderlijke bepalingen voor aanvragen van derdelanders voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (cf. artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, waarvan verzoekster in het tweede middel de schending aanvoert). Zo bepaalt artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” en “de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult” dient over te maken. (de Raad onderlijnt) Artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit (waarnaar in de bestreden akte uitdrukkelijk wordt verwezen) bepaalt dat het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dient te weigeren indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft.

Ook de Vreemdelingenwet zelf bevat duidelijke en afzonderlijke bepalingen in verband met de documentaire verplichtingen waaraan een derdelands familielid van een burger van de Unie moet voldoen om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen (cf. artikel 40, § 4 iuncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet). Een interpretatie van een bepaling van een uitvoeringsbesluit kan sowieso geen afbreuk doen aan bindende voorwaarden die, zoals in casu, bij wet zijn voorzien.

Bovendien wijst de Raad erop dat artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit, waarop de bestreden akte eveneens steunt, uitdrukkelijk bepaalt dat artikel 45 van datzelfde besluit (dat luidt “Het inreisvisum bedoeld in artikel 41, § 2, van de wet, wordt kosteloos en binnen een termijn van vijftien dagen, te rekenen vanaf de dag waarop de aanvrager bewijst dat richtlijn 2004/38/EG op hem van toepassing is, afgegeven” - de Raad onderlijnt) niet van toepassing is op de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is ingegeven door dezelfde logica als hoger uiteengezet, met name dat de inreisvisumplicht enkel wordt vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, quod non in casu.

Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kan dus niet worden afgeleid dat een ‘ander familielid’, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. Verzoekster toont niet aan dat in casu ten onrechte werd vooropgesteld dat zij een geldig inreisvisum diende voor te leggen.

Het arrest van de Raad waarnaar de verzoekster verwijst, kent geen precedentenwerking zodat de enkele verwijzing hiernaar niet tot de nietigverklaring kan leiden.

De aangevoerde schending van de artikelen 40bis, § 4 en/of 47 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Een schending van artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit blijkt evenmin.

Het eerste middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

Wat betreft het tweede middel, kan de Raad omwille van het voorgaande niet volgen dat verzoekster toch alle vereiste documenten zou voorgelegd hebben. Dermate heeft de gemachtigde van de burgemeester rechtmatig geoordeeld dat het verblijf voor meer dan drie maanden kon geweigerd worden omdat geen geldig inreisvisum werd voorgelegd. De beslissing diende aldus niet genomen te worden door de gemachtigde van de staatssecretaris, of van de Dienst Vreemdelingenzaken. De onbevoegdheid van de steller van de akte wordt niet vastgesteld.

Een schending van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES